

En af de mest effektive ting for at nå de mål, vi skal miljøpolitisk, som altså både borgerlige og socialdemokratiske ledede regeringer gennem tiden har sat op som mål, er elbesparelser, som man har med i denne sammenhæng. Det er nok noget af det mest effektive, man kender overhovedet. Der er ikke noget bedre end elbesparelser, hvis man tænker sig om og gør det fornuftigt.

Derfor var Elsparefonden, som den blev etableret i sin tid med CD's hjælp, et af de initiativer, som vi synes var fornuftigt. Der har så været en diskussion om, hvordan man skulle fortolke og forstå, hvordan de ca. 90 mio. kr. eller de 0,6 øre, der udskrives i afgift pr. kilowatt-time, skulle anvendes, om de skarpt skulle lægges over til elbesparelser i Elsparefonden. Det har været CD's opfattelse, at det var sådan. Det var ikke hele regeringens opfattelse. Vi har haft lidt dialog om det.

Jeg synes, det er meget godt og meget flot, at ministeren har sagt: O.k., sådan ser Folketingets flertal altså ud. Jeg skaffer nu 30 mio. kr., finder dem i mit budget i øvrigt, og lægger dem tilbage i Elsparefonden, så vi nu er oppe på de 90 mio. kr. eller de 0,6 øre. Oven i købet har regeringen i denne her sammenhæng også det med i beslutningen, at sådan vil det være fremover. Det er selvfølgelig en glæde at konstatere det.

Når jeg kommer ned til det sidste og tredje afsnit, hvor man taler om Elsparefondens virkeområde, er det et område, som vi gerne vil have udvidet. Det vil sige den aggressive arbejdsform og det værktøj, som Elsparefonden er på en lang række områder, hvor den først og fremmest bruger markedet til at trække besparelser igennem, hvor der er en tendens til, at vi nu vil gå ind og forhandler elsparelov på en sådan måde, at vi prøver at lave det endnu mere effektivt, så vi på en eller anden måde prøver at sikre det, vi plejer at kalde miljømæssigt købmandskab, nemlig det, at vi får flest mulige tons CO₂ for pengene.

Her er det CD's opfattelse, at vi løbende skal evaluere, hvad vi gør på det her område, og sikre os, at hver en krone, der bliver brugt på området, giver den størst mulige effekt i elbesparelser og dermed CO₂-fortrængning eller andre besparelser, men først og fremmest CO₂-fortrængning. Hvis der er nogle, der har opgaver på det her område, som ikke giver nogen videre fortrængning, som er for dyr, så skal de fratages midlerne, så skal vi flytte dem derhen, hvor vi får noget for pengene, altså miljømæssigt købmandskab.

Med hensyn til den sidste del, der hedder område 4, så var jeg også i forhandlingen om det her oplæg, vi nu laver, sådan lidt i tvivl. Det er klart, at jeg er ganske enig i, at vi ikke skal konvertere for en masse penge. Vi skal ikke fortrænge CO₂, der koster både 3.000, 4.000 og 5.000 kr. pr. ton, hvis vi kan få dem til nogle få hundrede kroner.

Vibeke Peschardt (RV):

Forespørgeren, fru Aase D. Madsen, rejser to spørgsmål: Hvordan skabes der gennemsigtighed i de Public Serviceopgaver som forbrugerne, dvs. elkunderne, betaler via deres elregning? Og det næste spørgsmål: Kan det være rigtigt, at det kun er en del af de 6 øre pr. kWh, forbrugerne betaler for el, der indgår i Elsparefonden? Eller sagt på en anden måde: Er Elsparefonden en cigarkasse, der ikke må røres i de årlige finanslovetelser?

Til det første spørgsmål er der at sige, at elselskaberne efter vores opfattelse udfolder store anstrengelser for at oplyse deres kunder om virksomheden af miljøtiltag, om priser og besparelsesmuligheder, omlægninger fra el osv., altså de anstrengelser, elselskaberne ifølge loven, altså elspareloven, er forpligtet til dels at udføre som offentlige serviceopgaver, dels selv mener sig forpligtet til at oplyse deres kunder om.

Om det sker med en gennemsigtighed, der er stor nok, er svært at sige, men i Det Radikale Venstre er vi ikke i tvivl om, at det rent faktisk sker, og at forbrugerne, hvis de selv vil og er interesserede, godt kan finde rundt både på bagsiden af elregningen og i, hvad de får for pengene, også finde rundt i, hvor meget de betaler til vindmøllestrøm osv. Det kræver naturligvis en ikke ringe indsats at sætte sig ind i disse ting, men at det er muligt, og at elselskaberne udfører anstrengelser for at oplyse om det, det er der ingen tvivl om.

Det næste spørgsmål, som jeg for overskuelighedens skyld kalder cigarkassespørgsmålet, er det, der formelt er den egentlige grund til forespørgslen, nemlig om elsparebidraget på 6 øre pr. kWh skal gå uden om statskassen og direkte ned i cigarkassen og bruges efter formålsparagraf og indhold i elspareloven, altså direkte til elbesparelser, omstillinger osv.

At det teknisk/juridisk er sådan, sådan som elspareloven og den tilhørende opkrævningslov for bl.a. de 6 øre er skruet sammen, er jeg ikke i tvivl om. Jeg er godt nok ikke ekspert i afgiftssytemer, men det er en del af børnelærdommen at